

*Tele a szoba muzsikával.
Pedig csak egy kopott hegedű hajlong. Egy elveszett
citera sugárzik. Keresem az Alföld akácai alá
temetett szívárványt. A szótalamban megőrzött ősi
reménykedést keresem. Zöld búzacoszorút dobok
a háztetőre. Gyümölcsfák fehér gyertyáit égetem.
Ünneppel várlak titeket. Ünneppel. Halszálkás
asztalom felterítve. Körülkerülöm a bezúduló eget,
de ima helyett a történelmet mondogatom. Az arcotokat
nézem. Kik vagytok ti? Kik vagytok?*

LÁSZLÓFFY ALADÁR

A hang

*Kisértet-éles csillagos éjszakákon átfut
egy hang a suttogások álló aranyán.
Mutassátok meg a költőket, akiket
olvastok, s megmondom, kik vagytok.*

*Mutassátok meg a költőket, akiket
tiszteltek, s megmondom, kik voltatok.
Nagyapáink szikár alakját látom el-
viselhetetlennek tűnő korokban, mikor
hervadt már ligetünk, s csak könyveink
maradtak a télre.*

*Mutassátok meg a költőket, akiket
megvédtek, s megmondom, kik lesztek.*

Vonatok

*Hajnali vasútcsilingelés a kertben.
Nytott ablakkal tolatnak a házak,
éles kis lámpását lóbálja a rigó.
Utazom, örömmel utazom ma is a földdel.*

Esős nap készül, emlékezni fogok, mi-
közben kinézek s a szemem külön gyö-
nyörködik s a szívem külön, olvasok is
itt benn láthatatlan könyveket. Az idő
a világra szállt, a világ vonatra szállt,
én az időre szálltam, ma is valamennyien
közlekedünk, egymásban kattogva átszel-
jük a nagy sóstó fenekét, a viharok
óceánját, a gyermekkorom kanyonjait s a
huszonkettedik század délutánját. Bennünk
élet és halál felé utaznak szeretteink.
Közöttünk verseny is áll, melyet előre-
láthatóan, megnyerek: én fogok befutni
legelőször, sípolva, sisteregve forrón
megálllok mint a győztes, mint a szív,
még összekoccannak halkán az ütközők s
az utasaim közönlének az esti pályaudvar-
ra. Te is köztük leszel, tanácstalanul
nézel körül, csak akkor látod meg, milyen
egyedül maradtál.

Május 40

Még vagy harmincszor lehet így beleszagolni
a tavasz legébe. Jó. Kikapaszodom életem
házfedelére csillagos estén, két könyökön
tartom magam a cserepek közt, tenyérrel dobo-
lok, lassan újra elfog valami. Mert rendben
van minden, az hogy szeretlek s hiába múlik
el, az hogy ha nem is múlna el, mégis el kel-
lene szakadnunk, az hogy szeretjük anyánkat
és el fogunk válni végül, az hogy szeretem a
hazám és ha ma nem is égnek a palánkok, de
bántották eleget s akik még ilyen nagyon sze-
rették azok se tudták megvédelmezni, az hogy
szeretem az igazságot és mindig igazságtalan-
ság is van, hogy néha megaláztak úgy, hogy éle-
tem égő ruha, elég benne minden idegszál. Las-
san újra elfog valami szorongás, csendben szo-
rít, hogy nem találom meg a szívem számára a
megnyugtatót, azt hogy „most már ez megmarad,
megőrzi szerelmed és életed, úgy hogy elmehetsz”.
Most minden milyen májusi. Búcsút intek a lámpá-
nak s eloltom a holdat. Elsimítom a lepedőt.
Amikor a költő nem tudja mit alkotott, legalább
igazít valamit a világon.